

<http://blocpoesia.bcn.cat/2014/05/6-trinitat-de-pous-goles-i-fronteres.html> dimarts, 20 maig de 2014

Trinitat de Pous.

D'esquerra a dreta, Pou, Pou, Poe. I Txema Martínez (foto de Pep Herrero)

TRINITAT DE POUS

Encara no són les 19h i l'auditori ja és ple per acollir la proposta "Pou & Pou fan Poe". Poemes d'Edgar Allan Poe traduïts per Txema Martínez i recitats per Josep Maria Pou, acompanyat amb imatges de Jordi V. Pou. Em toca posar-me a un lateral, que queda una mica més alçat.

Entra Pou, Josep Maria, amb una cadira de rodes que empeny una senyora, el situa just davant del micròfon, en un lateral. Forma part de l'espectacle? Suposem que no, duu el peu dret embolicat amb una fèrula protectora de plàstic i velcros, d'aquelles que et poses quan t'has fet mal al peu o la cama. A la part central una pantalla on s'hi projectaran imatges de Jordi Vicenç Pou, imatges que en paraules de Pou, Josep Maria, "arrodoneixen el misteri, que et finquen dins el món estrany i inquietant de Poe", imatges en blanc i negre, elaborades expressament per a aquest espectacle, imatges que treballen amb els claroscurs per donar aquest punt al·lucinat i equívoc respecte allò que estem veient. El fet que un servidor estigui a un lateral molt lateral fa que la imatge es vegi més distorsionada i li doni encara un punt més d'equívoc.

Amb camisa blanca, armilla negra, Pou, focus al damunt, comença. A la pantalla, dos rostres, una amb una bossa transparent al cap, fent el buit. La veu aspra, greu: "[...] pecat i bogeria i horror, l'ànima de la trama", "ploren serafins els seus ullals sedents de sang humana", "el seu heroi, el cuc conqueridor". Algú aplaudeix. -No! Fa Pou amb un gest amb la mà. A l'apuntador tampoc li està permès fer fotos. Concentració absoluta, vol. I segueix. A cada poema llegit l'acompanya una imatge nova. Ara a la pantalla, un gratacel com tacat vist en vista d'ocell, o és una fusta seccionada amb una biga al mig? "El que he estimat, ho he estimat sol." I segueix. Poema 'Somnis'. A la pantalla: fotos d'ulls damunt de quadros lligats posats un damunt de l'altre sense massa ordre. "Un encanteri va anul·lar-me".

No cal dir que Pou, Josep Maria, declama la mar de bé, posa l'èmfasi on toca, el ritme, les pauses, ajuden a crear la tensió dramàtica. Poema 'Un somni dins un somni': "el que veiem o ens sembla insomni no és sinó un somni dins d'un somni". Imatge: un home a contrallum, amb edificis de fons, la seva silueta, el braç al cap. Ara Pou baixa el volum, alè, com xiuxiuejant, com entrant dins el poema: "per un camí fosc, fantasmal, poblat d'àngels del mal, [...] he errat fins a la meva llar".

Les traduccions dels poemes de Poe, Edgar Allan, aconseguen mantenir

la sonoritat, i permeten allò que l'apuntador en diu, en plata: mastegar els sons. “Un traç amb els batecs dels tocs, tocs amb els gemecs dels tocs [...] amb els pics i amb els pits i amb els tacs dels seus tocs” (l'apuntador ha escoltat “pits”, potser era “pics” altra vegada).

El públic roman silenciós, una dona del mig de la sala cap endavant fa algunes fotografies amb el mòbil. A la pantalla, mans en moviment, movent alguna cosa, un sac potser? “Et fa angoixa la nena dolça amb qui havies de ser parella”.

Ara Pou alça el to, agafa velocitat: “la vida encara als seus cabells. I la mort sobre els seus ulls”. “Tota bellesa dorm”, “fa cops de cap el romaní ales tombes”, dirà Pou en el següent poema. “Eren els morts els qui em gemegaven a dins”. Hi ha una imprignació, una barreja d'amor i mort, d'horror i sentit de la bellesa que va d'allò més gòtic, funest, a allò resplendent fins i tot amb tocs naïf.

Ara Poe-Pou calla, ara les imatges de Pou, Jordi V., van passant (una mà a contrallum, carrers en vista zenital, un tigre dins una gàbia, una estació, tot en mode clarobscur) a la vegada que sonen unes veus pels altaveus, uns cants gemecs femenins: “Ara, o ra, ara, o ..ra ae...”, que són com respiracions acusades, musicades, i que no acabes de saber si tendeixen al goig o al dolor. Potser com els poemes. Les veus segueixen: “ee, aa, ee.. aa”. Imatge de dues mans, els dits, de plàstic penjant avall, cadavèrics, l'ombra al fons.

Torna en Pou, Josep Maria: “he pogut beure l'aigua que calma tota set, que flueix com la claror que et cega”. Poema ‘A Elena’. A la imatge unes gotes d'aigua xocant contra alguna cosa? O és el cel de nit, l'espai enllà? Són gotes il·luminades o estrelles? O ulls? “Tu, un fantasma entre ombres com sepulcres vas lliscar i van queda els teus ulls, no van voler marxar. I encara hi són.” I bé, el ritme de la cosa ve a ser més o menys aquest.

Arribem a “El corb”. A la pantalla la silueta fosca d'un edifici fotografiat de tal manera que esbossa una forma de triangle. Una finestra amb el llum obert a la part central-superior dóna la impressió de ser un ull. L'apuntador hi veu una caputxa de natzaret com les que acompanyen les processons de setmana santa, un papu, que en dèiem de petits. Que a la vegada també pot ser un pic. I la finestra l'ull. Un pic estrany apuntant al cel, a l'illa de mai més. L'apuntador hi veu un corb. Un corb al contorn del qual s'hi forma una aurèola degut al contrast de clarobscur. L'apuntador es planteja que, potser, aquesta foto explica, connecta, fa patent tota la poètica de les imatges que han anat passant. Pou, Pou, Poe.

I Txema Martínez. “Era la fosca, i res més”, “és el corb, i no res més”. “I va dir-me el corb: mai més”, “va dir els dos mots com besant-li l’ànima”. Pou es llueix, ara xiuxiueja, baixa el to, i és com si el tinguessis a cau d’orella, ara entra en un frenesí de ritmes, braços amunt, braços avall, acompanyant una dicció bastant insuperable.

Pou, Josep Maria (foto de Pep Herrero)

“La meva ànima, com si a terra l’ombra flotés, no s’elevaria mai més”.

Aplaudiments.

Pou, Josep Maria, roman uns instants seriós com si estigués tornant d’un lloc molt llunyà. Ara somriu, i demana silenci amb la mà: “moltes gràcies per haver vingut, i per la cerimònia compartida amb Edgar Allan Poe, cosa que no és massa habitual”. Explica que la seva situació, referint-se a la cadira de rodes, no forma part de l’escenografia encara que ho pugui semblar pel que té de patiment, misèria i desgràcia, condemnat a la immobilitat durant uns quaranta dies per un petit accident. Ho diu amb un to còmic. El públic riu. El metge li ha recomanat repòs però no s’ho volia perdre, afegeix. Explica que els poemes són una selecció de la poesia completa que sortirà en breu per primera vegada en català, de la mà del poeta i traductor Txema Martínez, que puja a l’escenari entre aplaudiments. El senyor de davant aplaudeix molt fort, tan fort que li pregunto si és el pare o algun familiar proper dels protagonistes: “No, no,

aplaudeixo amb passió perquè em sento proper a la cosa, diu”. Fantàstic, doncs.

Pou, Josep Maria, parla de les imatges que ajuden a completar l'espectacle i convida a puja a l'altre Pou, de nom Jordi Vicenç. Aplaudiments. El senyor de davant segueix aplaudint tan fort que sembla que hi hagi de deixar les mans.

Per acabar Josep Maria Pou reivindica Edgar Allan Poe (és com mel això que et posin els rodolins tan a tir), agraeix que l'organització hagi permès aquest espectacle i convida, divertit, a “sortir d'aquí caminant poesia”. Aplaudiments.
